

SCHRIJFSTER
HANNAH VAN WIERINGEN

OVER...

Als vrouwen vrienden zijn

Twee vrouwen, gespeeld door Janneke Remmers en Eva Marie de Waal, voeren gesprekken. Binnen een tijdspanne van ongeveer een jaar ontmoeten ze elkaar dertien keer. Ze praten over aalscholvers, Plato, over doorleven na een conflict (want waarom hoor je daar eigenlijk nooit wat over?), over octopussen en Angela

Merkel en 'wat als we de angsten van onze ouders gewoon retour afzender hadden gestuurd?' Luchtige en grappige dialogen over schijnbaar achteloos gekozen onderwerpen, die je dan toch ineens onverwacht de diepte insleuren. Hannah van Wieringen schreef de teksten op basis van haar columns voor Theatermaker, het vakblad voor de Nederlandse podiumkunsten. ►

TEKST: YVON VAN APELDOORN

“Deze voorstelling zindert je tegemoet in een poëtische feestelijkheid.”

NRC HANDELSBLAD ★★★★★

“Een hartverwarmende ode aan vriendschap.”

DE VOLKSKRANT ★★★★★

► Van columns naar toneelteksten?

“Ja. Maar dat klinkt misschien gekker dan het is. De columns waren al dialogen. Ze leenden zich er dus in principe voor om te worden opgevoerd, ook al waren ze niet met die intentie geschreven. Frank Noorland, programmeur van Theater Bellevue, had al eens geopperd dat ik er eigenlijk vijftig zou moeten schrijven om te gaan ‘doen’ in het Lunchtheater. Ik kon dat op dat moment niet zo goed voor me zien. Maar enige tijd later sprak ik met Eva Marie de Waal, ze wilde een voorstelling maken met Janneke Remmers. Vriendschap was een van de thema’s die voorbijkwamen. En toen vielen de dingen ineens samen. Ik dacht: dáár moeten we die dialogen voor gebruiken!”

Het waren dus al dialogen tussen twee vrouwen?

“Nee. Of beter gezegd: niet per se. Het zijn dialogen tussen twee stemmen, of het mannen of vrouwen zijn was niet relevant. Gewoon twee sprekende mensen, die elkaar duidelijk heel goed kennen. En die werkzaam zijn in het theater. Want dat was de rode draad in die columns; de gesprekken vonden allemaal plaats in en rond het theater. In de bewerking heb ik dat losgelaten.”

Ik heb de dialogen uit de context van het theater gehaald en in de wereld geplaatst. De scènes spelen zich nu op allerlei verschillende plekken af; in de auto, in een restaurant, op Schiphol, aan de rand van een suikerbietenveld. De onderwerpen waarover gesproken wordt en de gedachten over de wereld zijn intact gebleven, maar ik heb de teksten meer naar de actrices toe geschreven. Voor een schrijver is het natuurlijk fantastisch om te weten wie de woorden gaat spelen.”

Ik las ergens dat je aanvankelijk archeoloog wilde worden. Maar het werd toneelschrijven.

“Klopt. Na mijn middelbare school ben ik Oudheidkunde gaan studeren in Amsterdam, maar al snel bleek dat geen goede keuze. Ik voelde me verloren, was daar totaal niet op mijn plek. Ik ben gestopt en tijdelijk in de horeca gaan werken. In die periode leerde ik over het bestaan van de opleiding *Writing for Performance*, aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Ik wist meteen dat ik daar naartoe wilde. Ik hield al heel erg van toneel. En van schrijven.” ►

► Dat wist ik helemaal niet, dat je schrijven kunt studeren aan de Kunstacademie.

“Het is ook een van de weinige studies tot dramaschrijver in Nederland. Toneelschrijven leent zich misschien in tegenstelling tot andere schrijfvormen goed om te worden onderwezen, omdat het behoorlijk technisch is. De regels voor een toneelstuk zijn makkelijker te doceren dan de regels voor een roman. Het is overigens maar een kleine opleiding. Er worden jaarlijks slechts zestien mensen aangenomen en nog veel minder studeren daadwerkelijk af.”

We moeten misschien ook niet te veel toneelschrijvers hebben in Nederland.

“Nee, inderdaad. Ik schrijf overigens niet alleen voor toneel, ik schrijf ook romans en poëzie. Wat zo leuk is aan toneelschrijven is het gezamenlijke. Het is dynamisch. En telkens weer verrassend, om te zien en horen wat iemand anders met jouw tekst kan. Je weet ook meteen of iets werkt. En als het niet werkt, kun je het aanpassen. De tekst is eigenlijk pas af als de voorstelling staat.”

“Deze voorstelling hebben we ook echt samen gemaakt. Ik heb veel gesproken met Eva Marie en Janneke, we hebben van gedachten gewisseld over vriendschap en de thema’s van het stuk. We vormden een collectief, samen met Miek Uittenhout die het decor ontwierp en Matijs Jansen, onze eindregisseur. Ik ben heel blij dat we dit op deze manier konden doen. Het Lunchtheater is een springplank voor talent en een bakermat voor nieuwe theaterteksten. Je kunt er experimenteren, want je krijgt alle vertrouwen. We zijn nu op tournee door het land, maar de voorstelling is eerst drie weken lang ‘thuis’ te zien geweest, tussen de middag, bij Theater Bellevue.”

Met succes begrijp ik; ik lees alleen maar lovende reacties.

“Ja, het is heel fijn als wat je hebt gemaakt wordt verstaan door de mensen.”

Hoewel de titel van de voorstelling misschien anders doet vermoeden is het geen specifieke ‘vrouwenvoorstelling’.

“Nee. Het gaat niet over vrouwen, en ook niet over mannen. Het gaat over vriendschap. Over hoe vrienden bij elkaar kunnen zijn, over wat ze tegen elkaar zeggen, hoe ze samen de wereld kunnen bespreken. Toevallig zijn het hier twee vrouwen die vrienden zijn. Maar voor mannen is de voorstelling zeker net zo interessant.” ✖

Tip voor de bezoeker: Koop het boekje. De teksten zijn zo wondermooi, die wil je naderhand teruglezen.

Theater Bellevue

Als vrouwen vrienden zijn

› dinsdag 18 december, 20.15 uur
Stadsschouwburg

“Ontsporende sketches en opwindende muziek. Grappig, origineel en totaal verwarrend.”

DE VOLKSKRANT ★★★★★

DECEMBERACTIE

Zoutmus

Kuikens van beton

BAM! We vallen maar meteen met de deur in huis. Deze avond heeft geen verhaal. Zelfs geen rode draad. Er is wel iets met het tasje van Ruth. Hoe dan ook, na drie jaar publiekslieveling op festival De Parade komt Zoutmus naar de theaterzalen. *Kuikens van beton* is een komisch muziekspektakel waarin de absurdistische scènes elkaar in moordend tempo opvolgen. Van een retestrakke funkrockband transformeren de vijf jongemannen op het podium moeiteloos naar de veroorzakers van een droogkomische deurscène, gevolgd door een maffiaslak, een ridder zonder bereik, iemand die een AA-batterij nodig heeft op een begrafenis en een mannetje van metaal. Zoutmus leert je je eigen maniakale lach kennen. Entree voor oudere mensen is toegestaan. Maar heet je Ruth, dan moet je zeker komen!

› vrijdag 21 december, 20.15 uur
De Oosterpoort, kleine zaal

